

Impresso Especial

881218797-82007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 13 (6550)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 13 (6550)
РІК MMXVII

Прудентополіс, 01-го - 15-го липня 2017 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de julho de 2017

Папа Франциск привітав сестер служебниць з нагоди початку Генеральної капітули

«З радістю вітаю сестер служебниць Непорочної Діви Марії та благословляю працю їхньої Генеральної капітули, яка розпочинається саме сьогодні», – цими словами Папа Франциск привітав після проказування молитви «Ангел Господній» у неділю, 9 липня 2017 року, сестер служебниць, які прибули до Рима на свою капітулу, а перед її початком узяли участь у недільній молитві зі Святішим Отцем, щоб отримати його Апостольське благословення.

Зазначимо, що XIII Генеральна капітула Згромадження сестер служебниць Непорочної Діви Марії, що є найвищим органом управління чернечої родини, відбуватиметься в українській Папській колегії святого Йосафата в Римі від 9 до 27 липня. Її тема: «Йти слідами блаженної Йосафати». Делегатки із семи провінцій оберуть Головну управу на наступне шестиріччя та розглянуть деякі внутрішні справи Згромадження.

Цього року виповнюється 125 років від заснування Згромадження сестер служебниць. Воно засноване 28 серпня 1892 року в селі Жужелі (тепер Жужеляни), Сокальського району на Львівщині, а співзасновниками Згромадження є блаженна сестра Йосафата Гордашевська, отець василіанин Єремія Ломницький та отець Кирило Селецький.

З нагоди ювілею в понеділок, 10 липня, у базиліці Святого Петра у Ватикані буде відслужена подячна Божественна Літургія. Її очолить делегат Блаженнішого Святослава владика Михайло (Бубній), Екзарх Одеський.

Згідно з Конституцією Згромадження сестер служебниць, Генеральну капітулу скликають

кожних шість років, щоб обрати Генеральну настоятельку та Генеральних дорадниць на наступне шестиріччя та розглянути внутрішні справи Згромадження. Кожна капітула відбувається на визначену тему. У цьогорічній капітулі візьмуть участь 32 сестри, що представлятимуть 7 чернечих провінцій – Україну, Канаду,

Бразилію, Сербію, США, Польщу та Словаччину.

Про всі ці події у коментарі для української служби Радіо Ватикану розповідає сестра Тереза Слота, генеральна настоятелька Згромадження.

Екс-футболіст "манчестер юнайтед" став священиком

Екс-футболіст "Манчестер Юнайтед" Філіп Малрайн прийняв сан священника Римської католицької церкви. Він приєднався до Домініканського ордену в Дубліні. Малрайн також дав обітницю бідності. Як футболіст він заробляв понад 700 тисяч доларів на рік.

У священники Малрайна посвятив архієпископ Йозеф Августин Ді Нойя, який прибув з Рима для церемонії. У жовтні минулого року колишнього футболіста посвятили в дякони.

Малрайн дебютував у "Манчестер Юнайтед" в 1997 році після успіху в юніорській команді.

Два роки потому він перейшов до

"Норвіч Сіті", проте його кар'єру зіпсували численні травми.

Уродженець Белфаста 27 разів виходив на поле у складі збірної Північної Ірландії, а завершив футбольну кар'єру в 2009 році. Його шлях до свячення почався в епархіяльній семінарії Святого Малахія в Белфасті. Колишній футболіст два роки вивчав філософію в Королівському університеті Белфаста й інституті Мерівейл. Потім він рік вивчав теологію в Папському Григоріанському університеті у Римі. У 2012 році він вступив до будинку послушників у Корку, Ірландія.

Редакційне

Editorial

Хто провадить народами: здібні чи спритняки?

Якби країнами рядили найздібніші люди, які справді бажають добра для народу, нема сумніву, що було би багато менше проблем й народ би проживав у більшому добробуті й щасті. Але проблема в тому, що на уряди звичайно навипередки висуваються менше здібні, а обдаровані не мають туди доступу, бо ті, що позасідали на урядові крісла їм не уступають з дороги не відступають їм свого їм місця.

Коли англійський політик і прем'єр Вінстон Шурчіл виголосив свою першу промову в палаті лондонського уряду, пішов запитатися одного старого політика, свого друга, щоб сказав йому в чому він не дописав у своїй першій промові. Друг поклав руку на плече молодого посла й сказав: "Друже, ти зробив велику помилку. Ти надто добре промовляв, ти був чудово приготований в тій першій промові. А це недопустиме, це великий блуд. Треба було починати трошки слабше, загикуватися, показати свого роду страх, нервовість. Ти своєю нинішньою чудовою промовою здобув собі принайменше тридцять ворогів. Талант страшить пересічних людей, бо вони бояться талановитих й переслідують тих, що краще пишуться ніж вони."

Це приклад того як пересічні люди, менше обдаровані ставляться до талановитих. Вони їх бояться, не хочуть, щоб вони зайняли їхні місця в уряді. Це в Англії. А що сказати тут в наші Бразилії... При цій нагоді варта би пригадати слова-пісню португальського поета Антоніо Алейшо: "Є стільки ослів які провадять інтелектуальними і талановитими людьми, що нераз приходиться мені думати, що дурнота це велика чеснота". Більша частина людей які позасідали в уряді і зайняли політичні місця це пересічні, часто нездібні до урядування люди й вони бояться інтелектуалів, їх переслідують, бо бояться, щоб вони не зайняли їхні місця.

Можемо бачити в щоденних фактах і політичних подіях, що ті пересічні люди є багато більше зацікавлені урядовими постами й мають багато більше сприту, щоб увійти в урядові кола ніж інтелектуали й здібні особи. Вони вміють маніпулювати народом, знають як робити пропаганду й мають великий апетит до урядових крісел. Вони спритно потрапляють винайти різні середники, щоб забезпечити собі місця в уряді й усунути більш здібних які могли би їх заступити.

Коли ті спритняки, опортуністи й амбітні люди раз засядуть на урядових кріслах, вони роблять все можливе, дозволене й недозволене, щоб себе забезпечити всякими

огорожами й замкнутися на сім ключів у своїх місцях, так, що інші здібніші вже не можуть там знайти собі місця. В усіх урядових ділянках знаходимо ті загороди яких ніколи не вдається усунути й зайняти місця тих, що там вже скорше позасідали.

Взагалі, в житті суспільства це великий блуд робити тінь іншим навіть в звичайних громадських зібраннях. Наприклад, в гурті жінок панів це недопустиме, щоб між них увійшла якась свіжа жінка, яка світить красою і мудрістю, бо вони бояться, щоб вона не зацікавила всіх і не стала більш пошукувана як вони. Так само і політики замикаються неначе черепахи коли тільки являються познаки, що хтось новий зайняв їхнє місце й попровадив урядом краще як вони. Вони свідомі про свої обмеження і знають, що свіжі урядовці здібніші від них зможуть їх притемнити й забрати від них їхні місця.

Може статися, що ті пересічні політики навіть і подивляють талановитих людей, але вони себе боронять перед ними всіма силами. Тому, що не можуть їх перевищити своїми здібностями й прирівнятися до них, їх постійно переслідують і де лише можуть підкладають під ними ногу, щоб вони пошпортелися. Це великий парадокс, але й велика дійсність і мусимо годитися з тими нерозумними проявами життя, щоб менше здібні провадили здібними й талановитими.

Журналіст, драматург і письменник Нелсон Родрігез сказав: "Вдавай ідіота й будеш мати все, чого забажаєш"... Але, нащастя, коли пересічні не відпускають місця при уряді здібнішим і обдарованим інтелектуалам, вони вміють блистити в інших ділянках життя.

Нехай Бог стереже талановитих людей від засідок пересічних опортуністів. Коли в світі маємо стільки поступу в різних ділянках, це завдячуємо інтелектуалам і талановитим людям, а те, що в країнах вічно кипить криза, це тому, бо там засідають менше здібні й не дозволяють, щоб талановиті йшли туди, щоб покращувати життя народу.

Добре сказав психолог Флоріано Серра: "Я завсіди уважав, що між різними проявами дурноти людини, прив'язання до урядів це одна з найгірших проявів – бо з того родиться криза в народі, диктатури, а звідси різні конфлікти й війни. Велика це правда, що уряд псує людину, нема сумніву! Велика частина урядовців старається про свою славу й про свій зарібок, а талановиті інтелектуали стараються про те, щоб покращувати життя народу!"

O. T.3.

Quem dirige o destino dos países: capacitados ou espertalhões?

Se todos os postos do governo fossem ocupados por pessoas honestas, amigas do povo e capacitadas, haveria mais bem-estar e a sociedade viveria muito mais feliz. Infelizmente, muitas vezes são os medíocres que conseguem com mais facilidade ocupar os cargos e não dão espaço aos mais dignos e capacitados.

Quando Winston Churchill, ainda jovem, acabou de pronunciar seu discurso de estréia na Câmara dos Comuns em Londres, foi perguntar a um velho parlamentar, amigo de seu pai, o que tinha achado do seu primeiro desempenho naquela assembléia de vedetes políticas.

O velho pôs a mão no ombro de Churchill e disse, em tom paternal: "Meu jovem, você cometeu um grande erro. Foi bem demais, foi realmente muito brilhante neste seu primeiro discurso na Casa. Isso é imperdoável! Devia ter começado um pouco mais na sombra. Devia ter gaguejado um pouco. Com a inteligência que demonstrou hoje, deve ter conquistado, no mínimo, uns trinta inimigos. O talento assusta e os medíocres não gostam que os talentosos os superem...."

É incontestável que, na maioria dos casos, os medíocres são mais obstinados e têm mais esperteza na conquista de posições. Sabem impor-se e ocupar os espaços vazios deixados pelos talentosos displicentes que não revelam o apetite do poder. Sabem recorrer a meios desonestos para chegar ao poder e mais ainda para no poder manter-se eternamente.

Mas é preciso considerar que esses medíocres ladinos, oportunistas e ambiciosos, uma vez chegando ao poder, têm o hábito de salva-guardar suas posições conquistadas, com verdadeiras muralhas de granito por onde talentosos não conseguem passar. Em todas as áreas encontramos dessas fortalezas estabelecidas, as panelinhas do arrivismo, inexpugnáveis às legiões dos lúcidos.

Na vida da sociedade é uma grande falta fazer sombra a alguém até numa conversa social. Assim como um grupo de senhoras burguesas bem casadas boicota, automaticamente, a entrada de uma jovem mulher bonita no seu círculo de convivência, por medo de perder seus maridos, também os encastelados medíocres políticos se fecham como ostras, à simples aparição de um talentoso jovem que os possa ameaçar. Eles conhecem bem

suas limitações, sabem como lhes custa desempenhar tarefas que os mais dotados realizam com grande facilidade e com sucesso.

Ali estava uma das melhores lições de abismo que um velho sábio pôde dar ao jovem que entrava no mundo da política. Isso, na Inglaterra. Imaginem aqui, no Brasil!... Não é demais lembrar a famosa trova de Antônio Aleixo, poeta português: "Há tantos burros mandando em homens de inteligência, que, às vezes, fico pensando que a burrice é uma Ciência". A maior parte das pessoas encasteladas em posições políticas é medíocre e tem um indisfarçável medo da inteligência e a persegue, não lhe permitindo ocupar postos importantes na chefia dos países.

Enfim, na medida em que admiram a facilidade com que os mais lúcidos resolvem problemas, os medíocres os repudiam para se defender. Como não são capazes de se equiparar com os talentosos, vivem perseguindo-os com medo de ceder lhes seus lugares. É um paradoxo angustiante, mas, infelizmente, temos de viver segundo essas regras absurdas que transformam a inteligência numa espécie de desvantagem perante a vida e fecham a entrada dos talentos em lugares ocupados pelos medíocres.

Como é sábio o velho conselho do jornalista, escritor e dramaturgo pernambucano Nelson Rodrigues: "Finge-te de idiota, e terás o céu".

O problema é que os inteligentes costumam brilhar em outros campos da vida e os medíocres não lhes abrem espaço nos postos importantes da sociedade!

Que Deus proteja os talentosos dos medíocres! Houve tanto progresso em diversos setores da vida da sociedade graças aos talentosos, mas, infelizmente, viu-se pouco progresso na vida política que é dirigida por medíocres que se infiltram e nela se fecham, sem dar espaço para os que poderiam mudar a vida da sociedade.

Disse acertadamente o psicólogo Floriano Serra: "Sempre achei que, dentre as inúmeras manifestações de ignorância do Homem, o apego ao poder é uma das mais representativas – porque, em última instância, é dele que advém a violência, a corrupção, a arrogância, as ditaduras e, por fim, os conflitos e as guerras. Que o poder corrompe, isso ninguém duvida".

Євангельське Читання

7^а нед. Мт 9, 27 - 35

І як Ісус відходив звідти, слідом за ним пустилися два сліпці й кричали: "Помилуй нас, сину Давидів!" І коли він увійшов до хати, сліпці приступили до нього, а він спитав їх: "Чи віруєте, що я можу це зробити?" – "Так, Господи!" - кажуть йому ті. Тоді він доторкнувся до їхніх очей, мовивши: "Нехай вам станеться за вашою вірою!" І відкрились їхні очі. Ісус же суворо наказав їм: "Глядіть, щоб ніхто не знав про це." Та ті, вийшовши, розголосили про нього чутку по всій країні. А як вони виходили, приведено до нього німого, що був біснуватий. Коли ж він вигнав біса, німий почав говорити, і люди дивувалися, кажучи: "Ніколи щось таке не об'являлося в Ізраїлі!" Фарисеї ж говорили: "Він виганяє бісів князем бісівським!" Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи Євангелію царства та вигоюючи всяку хворобу й недугу.

Послання Св. Ап. Павла до Римлян: 15, 1 - 7

Ми, сильні, мусимо нести немочі безсильних, а не собі догоджати. Кожний із нас нехай намагається догодити ближньому: на добро, для збудування. Бо й Христос не собі догоджав, а як написано: «Зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене.» Все бо, що було написано давніше, написано нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас Письмо навчає. Бог же терпеливості й утіхи, за прикладом Христа Ісуса, нехай дасть вам, щоб ви між собою однаково думали за Христом Ісусом; щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу.

Простий нарід, побачивши величні діла Ісуса Христа, дивувалися і казали, що таких діл вони ще ніколи не бачили в Ізраїлі. Противно, фарисеї, які дивляться на діла Ісуса гордими очима, пояснюють це на зло і кажуть, що Ісус це робить силою бісівською. Ісус же, не зважаючи на те фарисейське пояснення його добрих діл, ішов, навчав, проповідував Євангелію добра й правди й вигоював всяку недугу.

Тут дві думки на пригаду: Перше, на все, що діється у світі, на дивні Божі сили й діла, треба дивитися простими й чистими очима, а не по фарисейськи, не своїми власними часто повними гордості очима, а очима незлобними, покірними й чистими. І часто тут простенький нарід бачить краще ніж великі вчені, які не раз переповнені гордістю і своїми особистими переконаннями. Простий нарід має погляд незіпсутий, правильний і він може краще бачити справи Божі ніж ті, які думають по своєму, а не по Божому, хочуть накидати свої думки й не дають місця для Божих правд.

Друге, Ісус не дивиться на те, що його критикують і пояснюють на зло його діла, науку й його життя, він йде простою дорогою хоч знає, що не подобається фарисеям, але він не прийшов, щоб комусь з людей подобатися, а прийшов, щоб творити добро й навчати добра. І така повинна бути постава кожного друга Христа, кожного християнина: не дивитися, що каже світ, а дивитися на те, що Богові подобається. Тут зазначає Св. Павло в повищому листі до Римлян, що ми не повинні собі догоджати, а догоджати Богові й ближньому так як це робив Ісус Христос.

О. Тарсікій, ЧСВВ

O povo simples e humilde, vendo as grandes obras de Jesus Cristo, admirava e fala que nunca viu algo tão grandioso como tudo o que está sendo perpetrado por Jesus Cristo. Pelo contrário, os fariseus, vêem as mesmas obras, mas as interpretam com malícia, dizendo que Jesus age com as forças do demônio. Mas Jesus não dá atenção ao que dizem os maus, mas continua visitando vilas, fazendo milagres, anunciando o Evangelho da salvação, praticando o bem, sem se importar o que falam os que não têm capacidade de ver as suas obras com olhos puros e livres de orgulho e malícia.

Temos aqui dois pontos para a nossa reflexão: em primeiro lugar, tudo o que acontece no mundo, as obras maravilhosas de Deus, tudo o que Deus pôs quer revelar, deve ser visto com olhos simples e puros, e não como viam os fariseus as obras de Jesus cristo com orgulho e maldade. Muitas vezes o povo simples percebe muito melhor a verdade que as pessoas aparentemente estudadas, mas orgulhosas. O povo simples não tem um olhar estragado, e vê grandes mistérios de Deus com mais clareza que os que se apoiam nos seus conhecimentos humanos e não têm capacidade de perceber a verdade como ela é, e interpretam-na conforme seus interesses pessoais.

Um segundo pensamento: Jesus não se importa com o que pensam e falam os maus, nem com as críticas que recebe, mas anda pelos vilarejos pregando o Evangelho da verdade, praticando o bem, anunciando o Reino de Deus e curando enfermos. Está consciente de não agradar aos fariseus, mas ele veio não para agradar aos homens e sim para cumprir a vontade de seu Pai Eterno. Assim deve ser a atitude de todo cristão amigo de Jesus Cristo: não se importar com o que diz o mundo, mas com o que agrada a Deus. Aqui S. Paulo diz claramente na epístola aos Romanos que não devemos agradar a nós mesmos mas sim a Deus e servir ao próximo como o fazia Jesus Cristo.

Retiro em Iracema e Ivaí.

As constituições da Ordem Basiliiana, prescrevem o retiro anual dos religiosos uma vez ao ano. Dos dias 3 a 7 de julho, os irmãos seminaristas de Curitiba, padres e irmãos estiveram reunidos para esta renovação espiritual em Ivaí e Iracema. Os estudantes tiveram como pregador o Pe. Basílio Cembalista, OSBM, e em Iracema o pregador foi o Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM, que também será pregador dos retiros de setembro e novembro. A necessidade de estar com Deus de maneira mais íntima, é necessidade de todos, por isso, o retiro é tempo de rever, agradecer, e amadurecer. Graças sejam dadas por mais esta etapa na vida da Província São José no Brasil.

Diác. Estefano Wonsik OSBM.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ПРАЦЯ ЗВЕЛИЧУЄ ЛЮДИНУ

Кожна людина з природи має здібність до якоїсь праці, або природну схильність сповняти чи виконувати якесь притаманне ремесло чи професію в своєму туземному житті. Розуміється особи, здорового глузду і фізичних та психічних можливостей їх виконувати.

Професії можемо поділити на дві класи: розумові й фізичні. До розумових професій належать ті, що вимагають наукового знання, наприклад: лікарі, священники, вчителі, службовці, техніки, зореплавці і т. д. До фізичних праць належать: різні ручні робітники, ремісники, рільники, садівники і інші, які не потребують побирати високих наук.

Розумові праці також є виконувані руками, але більше головою і вони є багато тяжчі й більше втомлюють, ніж праці фізичні, однак, всі праці є конечні для загалу людей. Одні для одних вкладають свої зусилля, жертвенність і помочі, щоб взаємно співжити й співпрацювати для пітримки й розвитку суспільного життя.

Праця нікого не понижає, але навпаки ушляхетнює всіх, що нею займаються і її виконують для загального добра. В давнині працю виконували лише невольники а заможні соромилися працювати, тому що вважали працю понижаючою, тому віддавалися неробству. Хоч Господь Бог вже в раю сказав до прародичів: «В поті лица твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято» (Буття, 3,19) але в дійсності людина не може дивитися на працю як на кару, вона мусить працювати на свій прожиток. Сама земля не вродить поживи, якщо її не оброблятиметься. Навіть мурашки й бджоли дають людині приклади працелюбності.

Сумно, коли зустрічаємо ледарів, котрі не хочуть працювати, а натомісць знаходять собі різноманітні пусті зайняття, щоб час переходив, а самі живуть з праць чужих рук на подобу трутнів-дармоїдів. Св. Павло каже: «Як хтось не хоче працювати, хай не їсть». (II Сол 3,10). Пов'язані з працею також слова Ісуса Христа: «Хто не бере свого хреста і не йде слідом за мною, той недостойний мене». (Мат. 10, 38).

На всі ділянки або професії знаходиться відповідна праця. Хто забирається виконувати якусь працю має забиратися розумно, уважно, зі

задоволенням згідно зі своїм станом. Хто сумлінно виконує свої обов'язки, той веде себе до досконалості й буде у всьому щасливий. Жодний стан не стає на заваді до досягнення спасіння, якщо лише не є сам у собі грішним. (I Кор.7,17).

Працююча людина побільшує свої блага, і відчуває внутрішнє задоволення. Хто з праці виносить незадоволення той нарікатиме, і буде заздрісним супроти інших родів праці.

Зараз подаю кілька прикладів про незадоволених осіб зі своєї праці, які завидують іншим. Одного разу рільник обробляв своє поле. Втомлений сперся на мотику й кидав очима по різних полях, коли в тім часі переїхав автобус і сейчас зроджується в нього думка: – Нема, як для того керівника автобуса! Працює легко в холоді й напевно ще слухає музику. Незабаром перегнало автобус луксусове авто, і керманіч автобуса собі подував: - як то добре для панів їздити підчас тижня і нічого не робити, а тільки користати з багатства. Незабаром авто зупинилося на горбочку, із авта виходить родина, щоб могти бодай на короткий час втішатися красивими панорамами, які розкривалися перед їхніми очима. В ту мить переїжджав літак залишаючи слід виписаний парою-димом на синьому небі, звернув їхню увагу й вони дали свій коментар: - нема, як для пілота щоденно перелітати літаком до великих міст і країн світу. Знова пілот з висот споглядав на поля, море й ріки а між тими на доми, і в нього виринула думка заздрості супроти людей, які тиняються по землі без жодних великих небезпек і відповідальностей, які, наприклад, на мені тяжать бути відповідальним за сотки людей. Ночами ціла родина разом, а я частенько переводжу ночі на літаку, або переночовую по різних країнах без моєї родини. З тих прикладів можемо заключити, що кожна незадоволена людина додає своє зеренце до ланки незадоволених і заздрісних осіб зі своєї праці.

Кожну станову працю, щоб була хосенна й приносила задоволення, треба розпочинати з Богом. Каже пословиця: «Хто з Богом починає, той вже на половину діло виконав», «Або Бога взивай, а рук прикладай». Працю починати без молитви – це неначе, той вояк, який іде на битву без зброї. Все, що робимо щоденно, воно має нам служити за молитву. Св. Павло говорить: «Чи ви... їсте, чи п'єте, чи що-небудь робите, усе робіть на славу Богу». (I Кор 10,31). Як кожную добру справу, так і працю Господь Бог не залишає без нагороди. Ісус Христос говорить: «...достойн бо робітник своєї нагороди». (Лук 10,7).

Праця не тільки приносить нам добробут земський, але також дає нам спроможність набувати заслуги на небо. Хоч для багатьох осіб вона виглядає трудна і представляє гірке коріння, але зате її плід солодкий.

На кінець, працюючість приносить шану та благо, а лінь – сором і злидні.

EXPEDIENTE

“PRACIA”

Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - N° 2509881

Український Католицький
Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2017 Рік: R\$50,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.grficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

Радіо “Едукадора” (Виховнича) з Уніом да Віторія, Парана

www.educadora1480.com.br

www.radiorozmova.com.br

Передають Божественну літургію по українському:

1°, 2° 3° неділя в 9:00 год. - Парафія Святого Василя Великого

4° неділю в 9:00 год. та 4° Суботу в 19:00 год. - Парафія Пресвятої Тройці, Сан Крістовом.

В суботах від 13 - 15-год. програма «Весела Субота».

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Чи наша думка завсіди годиться з правдою?

Якщо не більшість то велика скількість наших думок і переконань не є правдиві. Думаємо чи говоримо одне, а в дійсності воно не те ані не таке. Можна сказати, що живемо обмотані всякими неправдами або принаймні напів правдами. Думки здається усіх людей, одних більше інших менше, розуміння справ, переконання дуже мало говорять про справи так як вони в дійсності є. Не можемо заперечити, що в нас є деяка можливість пізнати деякі справи по правді, але наш розум замаленький, а й дотого запоморочений всякими справами, які закривають перед нами правду. Навіть Бог дуже часто до нас говорить в Святому Письмі не так як воно в дійсності є, але так як ми це можемо принаймні трошки поняти. Коли би Бог висказував все своїми категоріями, так як це є в Бозі, то мало що з того ми могли би зрозуміти. Бог пристосовується до людей так як мама або батько пристосовують свою мову до малих дітей, щоб вони могли зрозуміти їх. Наприклад, мама складає рученята дитини на молитву й вказує догори, ніби Бог є там вгорі. А Бог не є тільки десь вгорі, Бог є всюди, вгорі, в долині, з усіх боків і сторін. Або пояснюється дітям, що ангел добрий є по правіці людини, а недобрий дух по лівиці. Це тільки так, щоб дітям дещо сказати, але не вяснити чисту правду. І так багато в житті говориться дітям або навіть старшим в образах, щоб висловити якусь правду. Але як воно в дійсності є – хто це може знати? Справа не в тому, щоб все дослівно зрозуміти й знати, але в тому, щоб признати ті незбагнені тайни, які нас оточують і яких нам не зрозуміти й не вяснити.

Всі ми, молоді, старші й старі дивимося по людськи на безліч земських і надземських правд і вони нам представляються в образах, щоб могли нам земським людям не так зрозуміти справи, бо не зрозуміємо, але по нашому дивитися на тайни які існують. Але вони недоступні вповні для нашого маленького і біденького розуміння. Наприклад, навіть в Святому Письмі говориться про вогонь негасимий в пеклі. Але це тільки для того, щоб вірити, що коли людина відкине Бога, то буде терпіти. А як? Це тайна, бо не можемо собі уявити якогось доброго батька, щоб запаливав вогонь на те, щоб там кидати в горіюче полум'я своїх дітей. А Бог навіть у малому не є подібний до земського батька, він безмежно ліпший і безмежно більше любить свої створіння як земський батько. Або як можемо собі уявити чистилище неначе якусь загороду, де люди спалюють свої гріхи? Чи то щось допоможе когось карати, щоб тільки мучити й чи можна собі уявити, щоб добрий Бог це робив? Багато краще розуміти чистилище як позагробове дозрівання до зустрічі з Богом. Говоримо також, що в смерті душа розлучається з тілом. В такому разі та душа перестала би бути людиною, бо людина це душа й тіло нерозлучно злучені й вони не можуть розлучитися. Одна це річ розлучитися з тим тілом, що його бачимо і дотикаємося а інша справа це залишити це видиме тіло, яке розкладається, щоб далі бути тісно злученими з іншою частиною тіла, яку маємо, але не бачимо, про що говорить С. Павло про те духовне тіло. І якраз тут справа воскресіння людини. У воскресінні не буде вилазити з гробу те тіло яке вже давно перетворилося в порошок, але в хвилині смерті людина вже не є матеріальна, але духовна, тобто залишається з тілом духовним. Це так як зі зерном, що його кидають в землю. Видима частина зерна гниє в землі. Але те зерно в своїм осередку мало щось невидиме, невидимий зародок з якого виростає нова рослина. Так і людське тіло має в собі невидимий зародок іншої частини, або іншого виду тіла, яке у воскресінні, яке стається в хвилині смерті, повстає до нового життя, надземного, духовного. Видима частина тіла залишається для землі, а інша невидима частина воскресає до нового життя.

Дорогий читачу, для нас смертних є тисячі незрозумілих тайнств земних і надземних і Бог дещо нам об'явив в простий спосіб для нашого частинного роздумування але не для повного розуміння великих тайн створеного земного й небесного світу.

Заключення з цієї роздуми: віруймо в правди Божі, але не журімося, що зі всього мало що розуміємо. Будемо на це мати вічність...

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Deus ajuda a quem se ajuda

Aconteceu nos EUA, num dos centros de reeducação funcional para deficientes. João Francisco, de dez anos deficiente de duas pernas nunca andou e poucos tinham esperança que um dia andaria. Para ficar em pé, tinham que erguê-lo e só assim ele conseguia ficar parado, mas nada de dar um passo sozinho. Sempre tinha que ser acompanhado e amparado. Médicos, fisioterapeutas, especialistas lutaram, mas nenhum resultado. Ele apenas se arrastava, sem conseguir ficar sozinho em pé. Os instrutores viviam ajudando-o a se erguer e deixá-lo apoiado em algum banco ou mesa. Nem de muletas conseguia dar um passo. A família estava conformada, todos estavam conformados. Veio um instrutor Cristiano. Logo que viu o menino, ficou com pena dele, mas aparentemente nada fez para ajudá-lo. Quando era para erguê-lo pedia que outros o fizessem, mas ele nunca ajudava João Francisco, apenas olhava e pensava o que fazer para curar o menino.

Um dia, quando todos os deficientes estavam se divertindo, fazendo exercícios, tentando caminhar sozinhos ou amparados pelos instrutores, João Francisco olhava triste para toda essa bagunça. Num momento foi levantado por um instrutor e deixado em pé encostado numa mesa. De repente ele cambaleia e cai no chão e começa chorar. Passa por ali o instrutor Cristiano. “Cristiano, vem me levantar! Grita o menino e chora. “Cristiano vem me levantar! “Repete muitas vezes. Cristiano limita-se a olhá-lo com um grande sorriso. O menino esbraveja, bate com as mãos no chão e continua a gritar e pedir que o instrutor o levante. E Cristiano cruza os braços e fica olhando e sorrindo, sem se aproximar do menino e sem tentar fazer algo para levantá-lo, apenas olha e sorri.

Chorando e esbravejando, João Francisco começa a apoiar-se nos braços nas nádegas, gritando e chorando, reclamando do instrutor que nada faz para ajudá-lo. Usando todas forças que tinha, João Francisco luta, se contorce, esbraveja e de repente acaba de reerguer-se. Mancando, lança-se a Cristiano, que lhe abre os braços sempre sorrindo e o menino grita: “Sozinho! Você viu? Eu me levantei sozinho e dei alguns passos sozinho!” Cristiano o abraça e em seguida, o menino se afasta um pouco do instrutor e em pé diz num grito emocionado: “Não, não foi sozinho! Você, Cristiano, estava aí”.

“Sim, João Francisco, eu te ajudei”, responde Cristiano. “E eu te ajudei, mas de uma forma diferente! O mérito é teu de você se erguer e ficar em pé, todo teu e o meu é de te deixar lutar. E você venceu! E agora que você viu que pode, experimente andar, ande, caminhe, dê alguns passos!” E o menino, cambaleando, começou a andar. Ele descobriu que pode andar e daquela data ele começou a se erguer sozinho e aos poucos criou coragem deu início a uma vida de quem anda sozinho.

Deus não é uma bóia que fica nos ajudando em tudo. Ele deixa a gente se ajudar. O erro não está em nos dirigirmos a Deus quando estamos em necessidade. Ele próprio diz: “Pedi e recebereis...” O erro está em pedir que ele faça coisas que são de nossa responsabilidade. Deus confiou ao homem a inteligência, a vontade de progredir e realizar boas obras e obras grandiosas. São os talentos e capacidades de construir e não de esperar a construção feita por Deus para habitá-la. Deus e o homem são colaboradores. Cada um faz a sua parte. e a parte de Deus já foi feita. Resta a parte que o homem deve fazer. Jesus transformou a água em vinho em Cana da Galileia, mas os serventes tinham que encher as jarras de água. Deus de comer para cinco mil homens e mais mulheres e crianças, mas o povo tinha que lhe apresentar algo, os cinco pães e os dois peixes. Curou o paraplético, mas este tinha que levar a sua cama e dar o primeiro passo. Curou os dez leprosos, mas eles tinham que se apresentar aos sacerdotes. Ressuscitou Lázaro, mas o povo retirou a pedra.

Sirva-nos para a reflexão final o seguinte exemplo narrado por Anthony de Mello:

“Num caminho áspero e pedregoso encontrei uma menininha que carregava nas costas o irmãozinho. – Minha criança, - eu lhe disse -, carregas um fardo demais pesado para você. Ela me olha e diz: “Não é um fardo, senhor, é meu irmão que Deus me deu e está me ajudando”.

Realmente, não existe fardo, peso demais pesado quando o enxergamos como amor...

A Igreja diz que a formação à vida religiosa é um processo de identificação da existência toda a Cristo. Este processo é constante, lento e progressivo, e que dura a vida toda da pessoa vocacionada que se consagra a Deus neste estado de vida, até conquistar os mesmos sentimentos de Cristo.

A formação na Ordem Basiliana de São Josafat segue as orientações da Igreja em todas as suas etapas e, conforme o próprio carisma, busca, segundo o desejo dos fundadores, oferecer bons e santos sacerdotes à Igreja de Cristo.

A formação basiliana tem diversas fases que, paulatinamente, buscam identificar cada vocacionado com Cristo, tornando-o servidor da Igreja, segundo o carisma brasileiro que tem como características fundamentais a vida comunitária, a união e a missão. Tudo isso deve começar com a consciência de que se ingressa na Ordem para glorificar a Deus e santificar a própria vida, servindo a Igreja segundo as regras e as características da Ordem que nos levam a viver uma das dimensões da vida e da missão de Cristo na Igreja e na sociedade.

As fases da formação basiliana identificam-se como:

Postulantado: é a primeira fase da formação à vida religiosa, preparatória para o noviciado. Nela, o jovem vocacionado inicia a sua experiência de viver em comunidade na Ordem, formando-se integralmente, a fim de tornar claras suas motivações e adquirir a preparação suficiente para ingressar no noviciado, tendo a duração de um ano. A Ordem ajuda e acompanha o jovem durante este processo e comprova sua vivência de fé, suas motivações para o seguimento de Jesus na Ordem e sua capacidade para este estilo de vida. São três as finalidades do postulantado:

- permitir formar um juízo sobre a aptidão e a vocação do postulante;
- comprovar o nível de sua instrução religiosa e, em caso necessário, completá-la na medida conveniente;
- realizar gradualmente a transição da vida secular à vida do noviciado.

Noviciado: é a etapa da formação inicial à vida religiosa, na qual o noviço conhece e experimenta o novo estilo de vida que a Ordem lhe oferece, por meio de uma forte experiência de Deus, da integração comunitária e possivelmente da participação na missão, para discernir sua opção vocacional e decidir-se pelo seguimento de Cristo em nossa Ordem através da profissão temporária dos votos religiosos. Tendo demonstrado maturidade vocacional, após um ano completo de noviciado, o noviço professa a Deus os votos religiosos de castidade, pobreza e obediência, segundo as Constituições da Ordem Basiliana de São Josafat. Já nesta fase ou na próxima fase, geralmente o vocacionado faz sua opção pelo sacerdócio ou em ser um irmão religioso basiliano, dado ao fato que na Ordem basiliana existem estas duas alternativas, conforme a vocação e a opção de cada um.

As duas fases iniciais são realizadas junto ao Mosteiro e casa de Formação dos padres basilianos na cidade de Ivaí – PR.

Juniorado ou vivência dos votos temporários: Esta fase se define pela vivência dos votos religiosos, os quais manifestam as dimensões fundamentais da vida de Cristo ao assumir a nossa natureza humana: pobreza, castidade e obediência.

Pelo voto de pobreza o religioso consagra a Deus tudo o que possui e aquilo que vier a possuir, tendo como maior tesouro a conquista do Reino do Céu. Busca identificar-se com o Cristo pobre que tem o Pai como sua maior e única riqueza.

Pelo voto de obediência, o religioso consagra a Deus a sua vontade, buscando identificá-la em tudo com a vontade de Deus, tornando-se livre para estar lá onde a Igreja necessitar da sua presença e ação. Busca identificar-se com o Cristo obediente que em tudo realiza a vontade do Pai.

Pelo voto de castidade, o religioso consagra a Deus todo o seu ser, tornando-se um irmão universal, a exemplo de Cristo. Com isso renuncia ter uma família ou um amor próprio, a fim de, a exemplo de Cristo, amar e servir a todos e, de modo especial, os mais necessitados. Busca identificar-se com o Cristo casto que ama a todos.

É nesta fase que o religioso basiliano inicia os estudos filosóficos e teológicos, necessários de modo especial para aqueles que futuramente forem ordenados sacerdotes.

Profissão Perpétua: É quando o religioso, tendo vivenciado os cinco primeiros anos de consagração que se repete a cada ano, tendo a certeza de sua vocação e a maturidade suficiente, consagra-se definitivamente a Deus na Ordem Basiliana de São Josafat. Nesta fase geralmente se completam os estudos teológicos, iniciados na fase dos votos temporários. Após o Profissão perpétua, o religioso passa para a fase da formação permanente, ou seja, ele deverá dar seguimento ao processo formativo de identificação com Cristo, que tem como finalidade última a identificação da existência toda a Cristo.

Após a Ordenação Sacerdotal, ou aqueles que optaram pela vida irmãos religiosos, após os estudos filosóficos e teológicos, os religiosos basilianos têm a possibilidade de continuar seus estudos, dentro de áreas específicas, no Brasil ou no exterior, a fim de contribuir com maior qualidade na missão da Ordem e da Igreja.

Os estudos filosóficos dos religiosos basilianos no Brasil acontecem em Curitiba na Faculdade São Basílio Magno – FASBAM, de propriedade dos Padres Basilianos. Já os estudos teológicos são cursados também em Curitiba no Studium Theologicum, de propriedade dos Padres Claretianos e filiado à Universidade Lateranense de Roma. Os cursos de especialização, mestrado e doutorado poderão ser feitos nas diversas cidades e universidades do Brasil bem como do exterior, principalmente em Roma onde situa-se a Sede Geral da Ordem Basiliana de São Josafat.

A formação basiliana, nas diversas fases, busca ser integral, levando em conta todas as dimensões: humana, intelectual, cultural, eclesial, carismático-basiliana, comunitária, ecumênica, filosófica, teológica, bíblica, espiritual, litúrgica, apostólico-missionária, social e inculturativa.

Do ponto de vista espiritual, caracteriza-se como uma formação cristocêntrica e que também valoriza muito a presença da Teotokos, a Mãe de Deus e dos Santos como testemunhas da fé.

Pe. Antônio Royk Sobrinho, OSBM
Superior Provincial

Acuada pelo Estado Islâmico, família cristã escapa da morte certa em ataque lendo a Bíblia

Uma família cristã recebeu um livramento da morte certa ao recorrer à leitura da Bíblia Sagrada enquanto eram acudados pelo Estado Islâmico na Síria. Seu testemunho, agora, alcança milhões de pessoas ao redor do mundo e serve de inspiração.

O casal Rafi e Fadia Eskeif moravam em Aleppo e certo dia foram abordados por um grupo de simpatizantes do Estado Islâmico, que os ameaçou de morte. No desespero, abriram a Bíblia e passaram a lê-la, na intenção de encontrar conforto naqueles momentos que acreditavam que seriam os seus últimos.

“Quando estávamos em Aleppo, uma organização chamada ‘Friends of Daesh’ [um braço do Estado Islâmico] chegou ao nosso prédio no início de uma manhã. Eles estavam exatamente à nossa porta – meu marido podia vê-los pelo olho mágico. Então, enquanto os ouvíamos, eles começaram a atirar para o alto e gritar: ‘Cristãos, nós vamos matar vocês!’”, relatou Fadia.

Em meio às lágrimas por conta da lembrança aterrorizante, ela acrescentou: “Nós estávamos dentro de casa, com nosso filho, Majd, e nós conseguíamos ouvir tudo isso acontecendo. Tudo o que tínhamos ali conosco era a Palavra de Deus, então nos ajoelhamos, oramos e começamos a ler a Bíblia por cerca de oito horas, ou talvez até mais... umas dez horas”, lembrou.

“Eu estava orando: ‘Senhor, simplesmente os tire daqui para que possamos escapar’, e Jesus nos ouviu e eles saíram da nossa porta da frente para subir ao telhado do nosso prédio”, disse a cristã, que agora está refugiada na Austrália. “Ainda não podíamos sair daquela maneira, porque os terroristas estavam pelo prédio, mas eu continuava orando: ‘Senhor, não apenas os mova para o telhado, mas os retire de todo o local para que possamos fugir’”, contou.

No relato de sua experiência, ela revelou que a maioria das famílias que viviam no prédio notaram uma movimentação estranha nos arredores, e assim, decidiram fugir. No dia seguinte, a família de Fadia se viu acuada pelos terroristas. “Então, enquanto eles estavam no telhado eu consegui correr para o nosso vizinho, outra família cristã, e conseguimos nos consolar”, explicou.

Horas depois, o exército sírio chegou ao local e entrou em combate com os militantes, expulsando-os. Essa ação permitiu que as famílias que estavam presas no bairro pudessem fugir, e Rafi e Fadia foram para a casa de familiares, em outro bairro, deixando tudo para trás.

Para Fadia, aquele dia ficará para sempre marcado como o dia que o Deus da Bíblia protegeu sua família da morte: “Parece que o sangue de Jesus estava à nossa porta. Os terroristas estavam exatamente do lado de fora da nossa porta e eles nem sequer bateram ou tentaram invadir a nossa casa. Eles ficaram na nossa porta das 4h às 6h. Mas havia proteção em nossa casa”, afirmou.

Esse episódio ocorreu em 2012, logo nos primeiros meses da guerra civil que assola a Síria até hoje. Dias depois, a família fugiu para o Líbano e lá viveram por três anos, com empregos temporários. Há quase um ano, aproveitaram uma oportunidade de migrar para a Austrália como refugiados no programa humanitário do país.

Desde que chegaram ao país, no entanto, ainda não arrumaram emprego: “Nós nos sentimos seguros aqui, mas estamos lutando com o aprendizado da língua e a procura de trabalho. Isso realmente está nos deixando preocupados”, disse ela, revelando que seu filho, agora aos 17 anos, pretende se tornar policial no país logo que alcançar a maioridade e estiver fluente no inglês.

“Eu amo esse país, esse era o meu sonho quando tinha quatro anos de idade. Eu disse que queria viver na Austrália e Jesus me trouxe para cá. Eu tenho que agradecer a Jesus”, afirmou Majd ao Eternity News.

Papa: corrupção é ‘câncer’ que mata o homem e o antídoto é a ‘beleza’

Prefácio do Papa Francisco ao livro-entrevista ao cardeal Peter Turkson

(ZENIT – Cidade do Vaticano, 15 Jun. 2017).- No mesmo dia em que o Vaticano promove o primeiro “Debate Internacional sobre a Corrupção”, nas livrarias de Itália sai hoje o livro-entrevista ao prefeito do dicastério para o Desenvolvimento Humano Integral, cardeal Peter Turkson, com um prefácio do Papa Francisco.

O evento contra a Corrupção promovido nesta quinta-feira pelo Dicastério do cardeal Turkson, em colaboração com a Pontifícia Academia das Ciências Sociais, foi realizado na Casina Pio IV. O livro intitulado “Corrosão”, foi escrito por Vittorio V. Alberti, e editado pela Rizzoli.

O Papa indica que a palavra corrupção faz lembrar a ideia de coração roto, de “uma dilaceração, uma ruptura, decomposição e desintegração”. Recorda “o coração fragmentado e manchado por algo, como um corpo arruinado que entra num processo de decomposição e exala mau cheiro.” E “nasce de um coração corrupto. É a pior praga social, pois cria problemas graves e crimes que envolvem todas as pessoas.”

O Santo Padre indica que na corrupção encontra origem a exploração do ser humano contra outro ser humano, a degradação e da falta de desenvolvimento, o tráfico de pessoas, de armas e drogas, que mortifica o merecimento, penaliza os serviços para as pessoas, è raiz da escravidão, do desemprego, da negligência das cidades, do bem comum e da natureza

Porque “a corrupção é um processo de morte que dá linfa à cultura de morte das máfias e organizações criminosas. Existe uma profunda questão cultural que deve ser enfrentada. Hoje, muitas pessoas não conseguem imaginar o futuro. Para um jovem, hoje, é difícil crer realmente em seu futuro, em qualquer futuro, e o mesmo para sua família. Essa nossa mudança de época, tempo de crise muito vasto, mostra a crise mais profunda que envolve a nossa cultura. Nesse contexto, a corrupção deve ser enquadrada e entendida em seus vários aspectos. Todos estamos expostos à tentação da corrupção”.

“A corrupção tem na origem o cansaço da transcendência, como a indiferença. Por isso, o corrupto não pede perdão. A Igreja deve ouvir, elevar-se e inclinar-se sobre a dor e sofrimento das pessoas segundo a misericórdia e deve fazer isso sem ter medo de purificar-se, buscando sempre o caminho para se melhorar”, indicou.

O Papa, citando o teólogo francês Henri de Lubac advertiu que a corrupção na Igreja é “a mundanidade espiritual, portanto, a corrupção, que é mais desastrosa que a lepra infame.”

“A nossa corrupção é a mundanidade espiritual, a tepidez, a hipocrisia, o triunfalismo, o fazer prevalecer somente o espírito do mundo em nossas vidas e o sentido de indiferença”.

Para o sucessor de Pedro o antídoto contra a corrupção é a “beleza”, que “não é um acessório cosmético, mas algo que coloca no centro a pessoa humana para que ela possa levantar a cabeça contra todas as injustiças. Essa beleza deve casar-se com a justiça”.

E concluiu indicando que “nós, cristãos e não cristãos, somos flocos de neve, mas se nos unirmos, podemos nos tornar uma avalanche: um movimento forte e construtivo”. E para isto “devemos trabalhar todos juntos, cristãos e não cristãos, pessoas de todos os credos e ateus para combater esta forma de blasfêmia, este câncer que mata as nossas vidas. É preciso tomar consciência urgentemente. Para isso, são necessárias educação e cultura da misericórdia. É necessária também a colaboração de todos, segundo as próprias possibilidades, talentos e criatividade.”

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Антон Головатий

Антон Андрійович Головатий народився в містечку Біликах на Полтавщині Кобеляцького повіту, коло правого берега річки Орелі. Він був сином простого козака, в Біликах навчився письменству, в Біликах зріс і зробився парубком. У парубочтві покохав молоду гарну й жваву панну — дочку місцевого шляхтича — і заслужив сватів, але йому даво було гарбуза. Вельми тим ображений, він написав гостру сатиру на шляхтича і в ній вивів, як якийсь шляхтич та його слугамзнайшли кобилу й почали її ділити проміж собою; при ділібі передня частина дісталася слугам, а задня шляхтичеві.

Вичитавши таку сатиру, шляхтич поклявся помститися Головатому, і тоді Головатий наважився тікати на Запорозжя. Добре, що й тікати було недалеко: перескочити тільки з правого боку річки Орелі на лівий, як там уже й вольвості запорозького козацтва, де кожний біженець уже був недоторкана людина.

Так, перебравшись через Орель у Запорозжя, Головатий пішов по широкому шляху й побачив, що назустріч йому сунеться велика чумацька валка в п'ятдесят пар волів. У передній мажі запряжені були сірі, великі й жирні, неначе із води, з величезними позолоченими рогами, воли. Коло волів повагом виступав сам господар-хазяїн.

Головатий, порівнявшись із господарем-хазяїном, зняв шапку і сказав надобривдєнь:

- А як вас, дядьку, звуть?
- Непайбрага!.. А тебе, парубче, як величать?
- Антін Головатий із Біликів.
- Знаю, знаю. А куди це ти прямуєш, хлопче?

— Та хотів чкурнути на Січ, але бракує грошей. От якщо ваша ласка, пане-господарю, то позичте мені карбованців п'ятдесят грошей. Тоді б я добрався до Січі, а там уже не дістав би мене і лютій ворог мій. — Тут Головатий розповів Непайбразі про свою біду, а після оповіді знов давай прохати позичити йому грошей і завіряти його клятьбою, що він поверне йому гроші, коли вони заведуться в нього.

Чумак подумав-подумав і нарешті дав Головатому п'ятдесят карбованців грошей. Головатий подякував та й подався геть до Січі...

Прошло після того багато років. Уже не стало й Січі Запорозької, уже й землю козацьку пороздавали панам. Невелика частина її дісталася й колишній старшині запорозькій. Дано було й Головатому 10 000 десятин на річці Кільчині. Тоді Головатий жив у своєму маєткові і був великим паном, аж наче генералом. Одягався завжди у військовий мундир. Чи йде в гості, чи вираджається на полювання, — завжди одягне військовий мундир з отакелезними еполетами!

Ось одного разу біжить Головатий з доїжджачими та з хортами по степу, коли тут сунеться по шляху велика чумацька валка, а попереду виступає нешвидко, нога в ногу, пара величезних волів з величезними позолоченими рогами. Коло волів, — також нешвидко, але твердо й бадьоро, — йде старий, загорілий і почорнілий, немов намазана дьогтем халява, чумак з довгими, білими, як молоко, вусами.

Головатий порівнявся з валкою і закричав:

— Стий!

Валка спинилась. Хазяїн валки, бачачи перед собою великого пана в військовому мундирі, зняв перед ним шапку і низько уклонився.

- Як тебе звуть, хазяїне?
- Непайбрага, пане.
- Непайбрага, говориш?
- Так, пане. Непайбрага, кажу... Головатий замислився.
- Так, так... А чи не пам'ятаєш ти, Непайбрага, сіроми Антона Головатого?
- Ні, пане. Не пам'ятаю.

— А чи не згадаєш ти, як от стільки-то років тому назад по цьому самому шляху та йшов бідний парубок у Запорозьку Січ та зустрів тебе і прохав позичити йому на дорогу п'ятдесят карбованців?..

Чумак теж задумався.

— Так, так... Тепер пригадую. Це було, тільки дуже давно... — Немало дивувався чумак такій переміні Головатого.

Після того Головатий почав закликати чумака до себе в гості, у свій хутір, де і йому самому, і його волам, і його челядникам буде всього доволі:

— Там у мене такі трави, що по пні твоїм волам. Чумак спершу відмовлявся, бо де ж такі: він сам такий простий чоловік, а то ж який великий пан! Нарешті згодився і звернув до пана в гості.

Гуляли вони цілих два тижні. На кінець того Головатий і говорить Непайбразі:

— Отож я не можу забути про те, що вивен тобі п'ятдесят карбованців. Достаток тепер у мене великий, то, якщо хочеш, бери свої п'ятдесят карбованців, а не хочеш грошей, — бери за них землею. А землі в мене аж десять тисяч десятин. Тільки платити за кожну десятину треба по чверть копійки. То, може, ти за п'ятдесят карбованців візьмеш п'ять тисяч десятин землі?

Довго думав Непайбрага про те, чи брати йому ту землю, чи ні. Дуже не хотілося йому брати землі через великі на неї податки, а далі такі згодився, замість п'ятдесяти карбованців, узяти п'ять тисяч десятин землі.

Потім обидва приятелі поїхали до міста і зробили там купчу, після якої Непайбрага і зробився землевласником, а чумакувати вже покинув.

Засмійся

Зі життєвої мудрості діда Опанаса: - Друзі приходять і відходять. Вороги накопичуються.

Вихователька в дитячому садку запитує:

- Діти, назвіть домашнього чотириноного друга. Хто може? От ти, Сашко, скажи!

- Ліжко!

- Що це ти намалював, Іванку?
- Зайця і мисливця.
- Ото мисливець?
- Так.
- А де ж заєць?
- Утік.

Пише Юзьо Шило

Ой,

Собре а манутемсом дас комунідадес. Када комунідаде мусить про себе подбати й себе втримати. А для того треба, щоб тодос да комунідаде колабрували пра манутемсом. Але якось тут зайшло, що все спадає на фести. Тих фестів так багато, що годі порахувати. Подивляю тих негосіянтів, до яких када семана приходять педір приндас пра феста. На вердаде, вони дають і спомагають, бо інакше до них ніхто не прийде щось купувати. Майс я си думаю жи то деве сир діференти: сама комунідаде деве си мантир і пра іссо є дізімо та енші збірки на комунідаде мизмо. Коли би всі колабрували ком дізімо, то ном прецізава так багато бінгів, ріфів, фестів, байлів і всяких енших евентос пара арекадар дінейро. Але інфелізминти багато людсей зле думают. Пор езимплю, на всякій форматурі, на гобідах де казаминто сірозгойдуют столи, робляться різні естрагос, вживається світло, воду й щоб могти якось той салом втримати то комісон церкви тинь дірийто кобрувати пило узо до салом. Дуже воно дурне вогорити жи сама комунідаде будувала салом або старпі батьки колісь його будували й пор іссо тепер всі мають право узар о салом синь пагар нада. То дуже дурне таке думати й таке вогорити, бо ума койза є конструір, а енша мантир. А пра мантир то треба направити те жи сізнищит. Пор езимпло, коли на фамілія ос пайс коснтруірам а каза і тепер в тій хаті мешкають діти й там щось сізіпсує, то хіба будут кликати з неба тата або маму, щоб направили те жи сізіпсуло в хаті? Ди жийто неньум, померлі навіть ном дом бола на такі бажання дітей, самі діти маюот обрїгасом направити коли хочут мати добру хату й там добре собі проживати. А тут на колоніях і на всяких комунідадес мудреці часто вогорат жи батьки й діди збудували, а теперка діти й внуки маюот дірийто узар те все синь колаборар ком манутенсом. А найбільше нарікаюот ті жи не спомагаюот пра комунідаде, жи не колабруюот ком дізімо і тикже коли є якась збірка, то так з біди дещо дадут, щоб сівідчипити від збирачів, але дают з наріканням.

Бинь, що я хотівим би нині сказати, жи треба було би зменшити ті фести. Ну, не є зле зробити одну фесту на рік, щоб люди сізійшли й сіповеселили, але робити фесту кілька разів на рік, то абузо. Не кажу про ті комунідаде, які може будуюот церкву й їм треба грошей. Такі могли би зробити більше фестів на рік, але тамбинь не кожного місяця і не кожної неділі. Воно ніяк не пасує мантир а ігрїзя тільки фестами, бо на фестях всякі багунси, бебидийра, жувентуде пареси жи забуває жи в той день тикже треба чесно сіповодити й мосас так сівбираюот (мельор як би сіневбирали в ніц) і так сінаморуюот, жи коли сіподивип, то ди вергоня мусип вочі запирати.

На мою думку, кожна фамілія повинна бути свідома, жи церкву й церковні речі й забудовання треба мантир і консервар не чужими руками й кипенями, але власними датками. Замість тих грандес фестас, ліпше було би коли би комунідаде сісходила на гобід або на вечеру комунітарія. Це вже майс боніто і коли комунідаде сізійде на алмосо або жанта або на ся (чай) щоб заграти бінгінью то виглядає більше культурне і більше пасує такі евинтос робити коло церкви.

Ум апило пра тодос дас комунідадес: подумайте про те, щоб колабрувати з церквою ком дізімо. Самі знаєте, жи коли зробиться фесту, то з кожних сто реалів жи ви згастуєте на тій фесті, то не більше як вінте реайс сізалишаюот для церкви, а о ресто йде пра пагар бебїда, карне і оутрас койзас жи треба накупити пра феста. Може би трохи мудар ті аунсіос фестів по радіо!. Замість писати чи вогорити "инь прол да ігрежя" може було би майс мельор писати "Гранде феста инь прол дос енгарафадорес, асоугес і дїверсос оутрос комерсіянтіс..."

Дай вам, Боже, щастя, дороженькі. Подумайте про те ком серїдаде і знайте жи хто має мантир свою церкву це сама комунідаде і пронто.

Ваш Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

*Навіть ті, які
посвячують багато часу на
молитву, як монахи і
монахині не раз відчувають в
серці порожнечу. Багато
людей, чоловіків і жінок
стали святими не тому, бо
почувалися святими, але
тому бо виконали свої малі обов'язки й перебували злучені з
Богом в молитві. Так і ти можеш бути з Богом й
виконувати свої щоденні зобов'язання.*

